

0622 – 22. juni

Hvis dere blir stille, da skal dere bli hjulpet. Jes 30: 15.

Å, for en nød og ulykke at ikke alle mennesker vet hva de har i Kristus, hva som er skjedd i hans død!

Faktum er at de fleste lever i en selvsikker søvn. Lettsindig forkaster de nåden, og med all rett hører de inn under fordømmelse. En dag skal de se «hvem de har gjennomboret», hvem de har forkastet.

Men dere som kjenner at deres synd dømmes av loven, og gjerne vil komme til Gud, men ikke kan, ikke tør på grunn av alle deres mangler – hør! Ja, hør! At loven og samvittigheten fordømmer dere, er ikke underlig, for der er ingen mangel på synd. Dere kan ikke gjøre det dere burde. Ikke en gang angre nok, ikke be, ikke elske, ikke våke og kjempe. Nei, alt det loven krever, det mangler dere. Men det loven forbyr, det er det overflod av.

Men hør! All denne ondskapen, denne utillatelige, fordømmelige elendigheten har Kristus tatt på seg. «Kristus, som ikke kjente til noen synd, har Gud gjort til synd for oss – for oss – gjort til synd! – For at vi skulle bli Guds rettferdighet gjennom ham». «Kristus har kjøpt oss fri fra lovens forbannelse, da han ble en forbannelse for oss».

Hva mer skulle han gjøre? Er ikke dette nok? Hvem er det nå som fordømmer deg, menneske? Gud fordømmer deg ikke. For han er fullkomment tilfredsstilt gjennom det Kristus har gjort, og ber deg bare om straks å komme. Heller ikke fordømmer Frelseren deg. For han har gitt sitt blod og sitt liv for å frelse deg, og sier: «Kom til meg, alle dere som strever og bærer på tunge byrder. Og jeg vil gi dere hvile!» Heller ikke fordømmer Ånden deg. For han herliggjør bare Kristus for sjelene, og kaller og innbyr til bryllupet.

Hvem skulle det da være som kunne fordømme deg? Jo, det er vantroen som fordømmer deg. Det er djevelen og det falske hjertet som skaper vantro i hjertet ditt. Som fordømmer deg, og sier at det er ikke nok, det Jesus har gjort.

Vær på vakt, og frykt for vantroen. Gud har befalt deg å tro! Du trues med døden, hvis du ikke tror!

Be da Gud om at han vil gi deg troen. Og slipp ham ikke før han har gjort det klart for hjertet ditt at det er nok, ja, evig nok, det Kristus har gjort og lidd.

Og den som i all sin elendighet har fått sitt alt og fått nok i Kristus, han er frelst, han har troen. Han er en kristen. Han kjenner Kristus og har evig liv.

«Ja», sier så mange, «jeg vet jo alt dette om Kristus. Tror også det er sant. Men jeg kjenner ingen kraft av dette i hjertet mitt. Det virker ikke det livet, den trøst, fred, glede og kraft som det skulle».

Slik klager mange. Og det er også sant at «det er ikke alle som har troen». Mange har en viss kunnskap om Kristus, en historisk betont tro. Men har aldri smakt saften og kraften som skapes når den sanne, levende troen fødes i mennesket ovenfra.

Gjennom liknende sukk uttrykker derimot andre en tørst etter herlige opplevelser og skjønne følelser av nåden, av Frelserens kjærlighet og nærvær. Disse har en virkelig tro. Har i Kristus sin eneste trøst og skatt, sitt alt. Gjennom troen har de også fått et nytt sinn. Og de vet å skille mellom den tiden de

stod under loven og nå under nåden. Men de husker også hvor herlig de fra begynnelsen opplevde dette. Og det tørster de nå etter.

Men akkurat disse må nå bli stoppet opp for at hele Skriften taler bare om tro, tro på Jesus Kristus. Og aldri om opplevelser og skjønne følelser. Den taler om å tro på selve Ordet slik som det lyder, og holde seg til det, enten følelsene er onde eller gode.

Deres innstilling bør være at de skal gjøre det som er den gode Frelserens vilje. Og være tilfreds også når han finner det tjenlig å skjule seg, og prøve deres tro, slik som han gjorde med den kananeiske kvinnen. Og huske hvor kjært det var for ham at hun likevel trodde, så dette virkelig frydet ham slik vi ser han utbryter: «Kvinne, din tro er stor! La det skje som du vil!» Og da fikk hun både oppleve og se hvor herlig han var. La oss glede Frelseren på denne måten! Han har ingen større glede av oss, enn at vi tror på ham.

Det som altså er helt nødvendig, er å virkelig tro. D. v. s. i all sin bekymring over seg selv, i all sin elendighet, synd og anfektelse likevel fremdeles ha all sin trøst i Kristus. I ham ha sitt anker, sin rettferdighet og fred.

Og kraft til dette må vi få fra Ordet. Gud, som har troens gave i sin hånd, må få gitt oss en virkelig og levende tro.

Men skal det kunne skje, er det spesielt nødvendig at vi stille og enfoldig tar til oss konkrete Guds ord, bestemte kjerneord om Kristus. Og sakte, dypt og alvorlig lar disse ordene få innta oss. For troen kommer av forkynnelsen.

Mange forkaster Guds nåde bare fordi de stadig i tankene søker hit og dit. Kanskje også med åndelige mål for øye. Men kan ikke holde øynene stille festet på Den Korsfestede et eneste sekund. De vil ikke tro det vitnesbyrdet vi finner over alt i Skriften, om at alt, alt skal kunne bli rensset ved troen.

Derfor har de så mangfoldige ting de er opptatt med, at Ordet aldri rekker å synke ned i hjertene deres, og skape troens liv og kraft.

Et stormende hav lar seg ikke varme opp selv av solens varmeste stråler. Mens derimot en stille havoverflate tar imot solens lys og varme. Slik er det også med hjertet.